

Arrest

nr. 259 435 van 18 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 4 november 2019.

1.2. Op 7 januari 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 25 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 19 maart 1983 in Antiguo Cuzcatlan. Na de scheiding van uw ouders verhuisde u met uw moeder en uw broer naar Santa Tecla. Uw moeder had een pupuseria in haar huis, waar ook uw inwonende tante in werkte. In 2009 trouwde u met R.(...) D.(...) C.(...) C.(...), samen hebben jullie één zoon, R.(...) G.(...) S.(...) C.(...). Jullie woonden negen jaar samen in Colonia Santa Monica in Santa Tecla. In oktober 2018 gingen jullie uit elkaar en verhuisde uw ex-vrouw met uw zoon naar een zus. U bleef in Colonia Santa Monica wonen.

In 2018 ging u aan de slag als taxichauffeur voor Turinter vanop een vaste taxistandplaats. U moest soms ritjes uitvoeren voor bendeleden die u daar niet voor betaalden. Omwille van de oneerlijke concurrentie en de onveiligheid op de taxibasis besloot u begin 2019 om aan de slag te gaan als zelfstandig taxichauffeur onder andere via het platform Uber. Vanaf maart 2019 vroegen bendeleden u opnieuw om taxiritjes voor hen uit te voeren, zonder dat zij daarvoor betaalden. U werd twee à drie keer per week door de bendeleden lastig gevallen om een ritje voor hen uit te voeren. De bendeleden werden ook agressiever, ze dreigden u te vermoorden als u hen iets zou weigeren. Sinds mei 2019 liep u rond met het idee om het land te verlaten.

Tijdens het verlenen van dergelijke gunsten was u tot twee maal toe getuige van een schietpartij in juni 2019. Daarop bent u plannen beginnen maken om naar België te komen. In augustus 2019 kreeg u een ongeval met uw wagen, waardoor u niet langer als taxichauffeur kon werken daar uw wagen stuk was. Nadien hielp u uw moeder in haar pupuseria en deed u nog enkele malen een ritje voor klanten met haar bestelwagen.

Op 5 september 2019 betaalde de verzekering u uit voor uw auto-ongeval. U kocht die dag uw vliegtuigtickets naar België en vroeg uw paspoort aan.

Op 5 oktober 2019 klopten vijf bendeleden van de MS-13 op uw deur. Toen u de deur opende, gedroegen zij zich gespannen en gehumeurd, ze waren ook gewapend. Drie van hen kwamen uw huis binnen. Ze gaven u een duw en zeiden dat u hen ergens naartoe moest brengen. U antwoordde dat de wagen van uw moeder, die voor de deur geparkeerd stond, defect was en dat u hen niet kon helpen. Ze duwden u, sloegen u, en u moest knielen. U dacht dat u een genadeschot zou krijgen. Toen kwam er een ander bendelid binnen die de bendeleden in uw huis aanmaande om te vertrekken. U denkt dat zij iemand anders vonden om hen een lift te geven. Voor ze vertrokken, zeiden ze u nog dat u wist wat u te wachten stond.

Op 6 oktober 2019 vertrok u 's morgens vroeg naar uw tante die bij uw moeder inwoonde. U belde haar voordien al op om haar te vertellen over uw problemen. U legde uw tante uit waarom u de wagen van uw moeder mee moest nemen. U vluchtte naar vrienden in Colonia Mercedes waar u verbleef tot aan uw vertrek naar België. Op 6 oktober 2019 kreeg uw moeder leden van de MS-13 over de vloer die vroegen naar u. Zij antwoordde dat ze niet wist waar u was. De bendeleden antwoordden dat u tekortgeschoten had en dat ze u, waar u ook was, zouden terughalen en zouden doden.

Op 7 oktober 2019 ging u aangifte doen bij de politie zodat u dit kon voorleggen wanneer u in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Een vriendin ging uw spullen ophalen in uw appartement en bracht u op 11 oktober 2019 naar de luchthaven.

Op 11 oktober 2019 verliet u El Salvador met het vliegtuig en op 12 oktober 2019 kwam u aan in Spanje. U verbleef twee weken bij een vriend die u financieel zou helpen om in België te geraken. Hij had echter zelf financiële problemen waardoor hij u niet kon helpen. Op 26 oktober 2019 nam u de bus in Madrid waarna u op 27 oktober 2019 in België aankwam.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador door de bende MS-13 vermoord te worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een paspoort op uw naam, een identiteitskaart op uw naam, een aangifte bij de politie van Cuzcatlan, een verklaring onder eed van uw nicht S.(...) E.(...) P.(...) P.(...), een verklaring onder eed van uw tante B.(...) P.(...), het vonnis van uw echtscheiding, screenshots van berichten die u stuurde of ontving met uw smartphone, de reservatie van uw vliegtuigtickets en twee blanco strafbladen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegens uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd gevisieerd door een misdaadbende. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u niet politiek actief bent, dat u nooit lid bent geweest van een bende en dat u nooit werd gearresteerd in El Salvador (CGVS, p. 11). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die er op zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde afpersing door en andere problemen met bendeleden en de gevolgen hiervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden.

Eerst en vooral dient er opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u problemen kende met de bendeleden omwille van uw job als taxichauffeur. Volgens uw verklaringen

stopte u met werken op de taxibasis omdat er sprake was van oneerlijke concurrentie en omwille van de onveiligheid op de basis (CGVS, p. 7-8). Doordat u als zelfstandige begon te werken, kon u selectiever zijn wat betreft uw klanten. Zo stak u enkel businesskaartjes onder deuren in minder gevaarlijke kolonies en kon u heel wat goede klanten bekomen via vrienden en sociale netwerken (CGVS, p. 7-8). Ook sprak u aan de supermarkt of op de markt mensen aan met boodschappentassen die er niet verdacht of gevaarlijk uitzagen om gevaarlijke situaties te vermijden (CGVS, p. 9). U geeft ook aan dat u het in die periode beu was dat u door de bende ingeschakeld werd voor ritjes omdat u constant het gevoel had dat uw leven gevaar liep (CGVS, p. 15 en 19). Dit staat echter haaks op uw latere beslissing om uzelf bij Uber aan te sluiten, een platform waar u door onbekenden gecontacteerd wordt voor een ritje, waardoor u logischerwijs helemaal geen idee heeft van wie of wat u moet vervoeren (CGVS, p. 8). Dit is erg opmerkelijk daar u aangeeft dat uw problemen met de bende MS-13 groter werden vanaf maart 2019 en u de overstap naar Uber maakte in de eindperiode van uw job als taxichauffeur, dewelke stopte in augustus of september 2019 (CGVS, p. 9 en 10). Logischerwijs zou u net omwille van de groter wordende problemen met de bende MS-13, enkel nog met vaste klanten werken in plaats van via een relatief anoniem platform als Uber.

Ook wat betreft de door u verklaarde gunsten die u voor de bende MS-13 moest uitvoeren, slaagt u er allerm minst in om overtuigende verklaringen af te leggen. Uw verklaringen hierover zijn erg vaag en overstijgen nauwelijks het anekdotische (CGVS, p. 14-15, 16-17). U verklaart dat u vaak dacht dat u niet zou terugkeren, dat zij u beroofden van uw vrijheid, dat u met hen moest meegaan en er soms kogelgevechten waren (CGVS, p. 15). Wanneer er u meer uitleg gevraagd wordt over hoe u deze kogelgevechten kon ontvluchten, gaan uw verklaringen niet verder dan "zij vluchtten terug in de auto en dan moest ik heel snel met de wagen weg en dat maakte niet uit dat ik een auto raakte ofzo" (CGVS, p. 18). Dat u niet met meer inleving en details kan vertellen over een ingrijpende gebeurtenis als een schietpartij waar u getuige van was en waarbij u de dader moest vervoeren, is erg opmerkelijk. Uit uw verklaring blijkt ook dat een deel van de door u verklaarde gunsten, niet rechtstreeks gelinkt zijn aan de bende MS-13. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u voor de bende taxiritten moest uitvoeren, gaande van het vervoeren van oude vrouwen naar het ziekenhuis tot het leveren van tortilla's tot het vervoeren van bendeleden met hun echtgenotes naar het centrum van San Salvador (CGVS, p. 14-15). Hierbij zegt u dat u hen moest gehoorzamen omdat u anders in de problemen zou komen (CGVS, p. 15). Wanneer er later in het persoonlijk onderhoud doorgevraagd wordt op deze ritjes, blijkt dat u voor deze ritjes enkel veronderstelde dat het om bendeleden ging, daar u hen moest oppikken in een marginale wijk (CGVS, p. 16). Gevraagd of het hier dan al dan niet om bendeleden ging, zegt u dat dat niet het geval is, maar dat "u naar die marginale plaats ging en die mensen van daar waren en u er daarom vanuit ging dat het om de familie van bendeleden ging en dat u ook die vrouwen moest vervoeren en dat die meestal slecht waren" (CGVS, p. 16). Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat u voor deze ritjes betaald werd (CGVS, p. 16). Pas nadat de Protection Officer u vraagt of u voor het vervoeren van de oma's en het eten betaald werd, zaait u hierover twijfel door te antwoorden dat u soms wel en soms niet betaald werd (CGVS, p. 16). Uit deze verklaring kan afgeleid worden dat u veronderstelde dat zij deel uitmaakten van de bende MS-13 omwille van hun woonplaats, hetgeen geenszins aantoont dat het effectief om bendeleden ging. Dat u vervolgens ook zegt dat u deze gunsten soms wel voor dezelfde bendeleden en soms voor andere bendeleden moest uitvoeren, valt niet te verenigen met uw latere verklaring dat u hun gezicht niet kon zien bij het verlenen van deze gunsten (CGVS, p. 17). Mocht het zo zijn dat u hun gezicht nooit kon zien bij het verlenen van deze gunsten, is het weinig waarschijnlijk dat u kon uitmaken of u al dan niet al eerder gunsten voor hen moest uitvoeren.

Hierbij moet bovendien opgemerkt worden dat uit uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) evenmin blijkt dat u ooit gunsten uitvoerde voor de bende MS-13. Daar verklaarde u dat de bende uw telefoonnummer achterhaalde, u hierop gunsten vroeg die u weigerde, waarop ze dreigden u te doden (Zie vragenlijst CGVS, punt 3.5). Dat u toen geen gewag maakte van de gunsten die u reeds gedurende uw twee jaar durende loopbaan als taxichauffeur voor de bende moest uitvoeren, doet wederom twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook in uw verklaring aan de politie in El Salvador komt niet naar voren dat u ritjes moest uitvoeren voor de bendeleden zelf. U haalt er immers enkel aan dat u familieleden van de bendeleden moest vervoeren (document 3). Dat u toen niet heeft vermeld dat u ook de bendeleden zelf moest vervoeren en daarbij zelfs onder schot gehouden werd of getuige was van een schietpartij, is erg vreemd (CGVS, p. 15). Dat u noch bij uw aangifte, noch bij uw verklaring bij de DVZ aanhaalde dat u ook ritjes voor de bendeleden zelf uitvoerde, maakt dat de geloofwaardigheid van uw verklaring hieromtrent wederom een deuk krijgt.

Ook wat betreft **het incident dat plaatsvond op 5 oktober 2019** weten uw verklaringen niet te overtuigen. U verklaart dat er op de avond van 5 oktober 2019 leden van de bende MS-13 op uw deur

klopten, u een duw gaven en u zeiden dat u een ritje voor hen moest uitvoeren. Uw verklaringen over deze gebeurtenis zijn echter geenszins coherent. Zo verklaart u op het CGVS dat er sprake was van vijf of meer bendeleden, waarvan er drie uw huis binnen kwamen (CGVS, p. 15 en 20). Bij de politie van Cuscatlan liet u echter optekenen dat u, toen u de deur opende, slechts drie bendeleden zag staan, geen vijf (document 3). Ook over de manier waarop de bendeleden u toen hebben bedreigd, zijn uw opeenvolgende verklaringen moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Zo verklaart u op het CGVS dat u weigerde om hen te vervoeren met het excuus dat uw wagen een technisch defect had, waarop zij agressiever werden en ze u in een positie plaatsten om u een genadeschot te geven. Op dat moment kwam echter een ander bendelid binnen dat zei dat ze weg moesten, waarop ze vertrokken (CGVS, p. 15). Bij de politie in El Salvador verklaarde u dan weer dat een bendelid een wapen op u richtte, u een klootzak noemde omdat u hen niet wilde vervoeren, maar u daarbij meteen te kennen gaf dat ze u voor deze ene keer niet zouden vermoorden, maar dat wel zouden doen indien u hen nogmaals een dienst zou weigeren (document 3). Verder verklaart u op het CGVS dat het incident plaatsvond op een vrijdag en dat u die avond besloot om niet te werken omdat u op vrijdagen niet graag werkte gezien het verkeer heel druk is en er veel dronken mensen zijn en dat uw werk gevaarlijker maakte (CGVS, p. 15). Hierbij dient opgemerkt te worden dat 5 oktober 2019 op een zaterdag valt, en niet op een vrijdag (zie administratief dossier). Ook in uw verklaring bij de politie van Cuscatlan geeft u aan dat het incident plaatsvond op 5 oktober 2019, hetgeen niet te verenigen valt met uw verklaring op het CGVS dat het incident plaatsvond op een vrijdag (zie document 3). Verder stelt u dat u die dag besloot om niet te werken en uw telefoon uitzette (CGVS, p. 15). Dit is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen omtrent de laatste dag dat u werkte als taxichauffeur. Zo verklaart u aanvankelijk dat u als taxichauffeur werkte tot ongeveer twintig dagen voor uw vertrek naar België (CGVS, p. 9). Dit wil zeggen dat u tot ongeveer 21 september 2019 aan de slag was als taxichauffeur. Later verklaart u echter dat u eind juli 2019 of begin augustus 2019 betrokken was bij een verkeersongeval waarbij uw wagen dermate beschadigd was, dat u niet langer als taxichauffeur kon werken (CGVS, p. 10). Later verklaart u dan weer dat u na het ongeval wel nog taxiriten uitvoerde met de wagen van uw moeder, hetgeen wederom niet strookt met uw eerdere verklaring dat u na het ongeval in juli of augustus 2019 of rond 21 september 2019 stopte met uw activiteiten als taxichauffeur (CGVS, p. 19-20). De drie verschillende data die u opgaf als laatste werkdag, vallen alle drie voor 5 oktober 2019, waardoor het erg vreemd is dat u bij dit incident stelt dat u besliste om die dag niet te werken, daar u – uw eerdere verklaringen volgend - helemaal niet meer werkte als taxichauffeur op dat moment. Bovendien moet hierbij opgemerkt worden dat dit incident niet aan de basis ligt van uw vertrek uit El Salvador, daar u op dat moment reeds uw vliegtuigtickets naar België gekocht had. U kocht uw vliegtuigticket immers reeds op 5 september 2019 (CGVS, p. 10). In die context is het ook vreemd dat u, nadat u uw wagen verloor bij een verkeersongeluk, de wagen van uw moeder nog voor uw deur parkeerde. Op die manier stelde u zich namelijk opnieuw bloot aan mogelijke problemen met de bendeleden. Ook het weigeren van het verzoek van de bende op 5 oktober 2019 is in dit opzicht erg opmerkelijk, daar u op dat moment reeds uw vliegtuigticket gekocht had voor een vlucht naar Spanje zes dagen nadien, en u aangaf dat er met de bende niet te onderhandelen viel. U stelde immers dat als je niet doet wat de bendeleden van jou vragen, je door hen zal worden vermoord (CGVS, p. 18). Dat u maandenlang de eisen van de bendeleden inwilligde, maar zes dagen voor uw vertrek naar het buitenland plots weigerde om hen nog te vervoeren, goed beseffend dat u daarmee uw eigen doodvonnis tekende, is weinig aannemelijk.

Gezien het incident van 5 oktober 2019 niet geloofwaardig geacht wordt, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring omtrent **de bendeleden die naar u op zoek gingen aan het huis van uw moeder op 6 oktober 2019**. Bovendien bevat uw verklaring hierover enkele incoherenties waardoor de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen verder wordt aangetast. Zo verklaarde u aanvankelijk bij de DVZ dat de bendeleden bij uw moeder binnenvielen enkele dagen nadat ze bij u waren maar dat u niet meer weet wanneer dat precies gebeurde (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat dit gebeurde de dag nadat ze bij u binnenvielen (CGVS, p. 13).

Dat de bendeleden op 6 oktober 2019 naar u op zoek gingen bij uw moeder, tante en nicht en hen hierna niet langer lastig vielen, noch opnieuw naar u gingen informeren, is eveneens erg opmerkelijk (CGVS, p. 21). Volgens uw verklaringen is het namelijk zo dat de bendeleden familieleden van de door hen geviseerde persoon zouden opzoeken en u verklaarde bovendien dat u niet bij uw moeder kon gaan wonen omdat zij dan ook gevaar zou lopen omdat de bendes vreselijke methodes hebben om wraak te nemen (CGVS, p. 18 en 19). Als de bendeleden u daadwerkelijk viseerden en wilden vermoorden, is het erg opmerkelijk dat zij slechts éénmalig bij uw familie naar u gingen informeren en hen hierbij bovendien zeiden dat ze met uw familie zelf geen problemen hadden en ze enkel een boodschap aan u moesten doorgeven (document 5).

Ook uw gedrag in de nasleep van uw problemen met de bende MS-13 getuigt allerm minst van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Zo verhuist u op 6 oktober 2019 naar vrienden van u in Colonia Mercedes, een kolonie waarvan u vermoedt dat deze ook in handen is van de bende MS-13 (CGVS, p. 16 en 21). Erg opmerkelijk daar u verklaart dat de bendeleden over criminele structuren beschikken waardoor ze contact met elkaar onderhouden over de grenzen van de departementen heen (CGVS, p. 18). Uw redenering volgend zou het erg onveilig zijn om in andere wijk van de MS-13 te gaan wonen. Volledigheidshalve kan hier ook aan toegevoegd worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat u, om aan de bende te ontkomen, moest verhuizen naar vrienden in een andere kolonie (Vragenlijst CGVS, punt 3.5; Verklaring DVZ, punt 10).

Wat betreft de aangifte die u indiende bij de politie van Cuscatlan op 7 oktober 2019 dient nog opgemerkt te worden dat u deze aangifte niet deed met het oog op hulp of een onderzoek van de politie, maar uitsluitend om een bewijsstuk te kunnen voorleggen tijdens uw asielp procedure (CGVS, p. 12; document 3). Redelijkerwijs mag er verwacht worden dat u zich bij problemen in uw thuisland eerst richt tot de lokale autoriteiten om te kijken hoe zij u kunnen helpen. Er kan overigens niet afgeleid worden dat de lokale autoriteiten u niet verder wilde helpen met uw problemen met de bende MS-13, daar u zich niet bent gaan informeren naar het verdere verloop van uw aangifte (CGVS, p. 12). Dat u bovendien reeds uw vlucht tickets kocht voordat u naar de lokale autoriteiten stapte, toont eveneens aan dat u uw vlucht uit El Salvador reeds geregeld had voordat u zich tot de politie wendde om hen de kans te geven een onderzoek op te starten (CGVS, p. 10).

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat **uw profiel als taxichauffeur** op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevatten informatie over uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan.

Uw nicht, S. E. P. P., en uw tante, B. P., die bij uw moeder inwonen, en verklaren getuige geweest te zijn van het bezoek van de bendeleden op 6 oktober 2019, lieten een verklaring optekenen bij een notaris (document 4 en 5). Aan deze verklaringen kan echter geen geloof gehecht worden gezien zij een gesolliciteerd karakter hebben en u zelf verklaart dat deze verklaringen op uw vraag opgemaakt werden zodat u meer bewijs zou hebben dat de bendeleden naar uw huis kwamen en u bedreigden (CGVS, p. 13). Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat uw nicht en tante in hun verklaring zeggen dat u ook eens achtervolgd bent door de bendeleden om u te vermoorden, maar dat ze u niet konden bereiken (document 4 en 5). Dit incident werd door u echter niet aangehaald op het CGVS, hetgeen erg vreemd is daar het klaarblijkelijk gaat om een mislukte moordpoging op u. De aangifte die u indiende op 7 oktober 2019 bij de politie van Cuzcatlan bevat louter uw verklaring over het incident van 5 oktober 2019 waardoor het aan objectieve bewijswaarde ontbreekt. Het vonnis van uw echtscheiding toont aan dat u officieel gescheiden bent, hetgeen niet betwist wordt. De screenshots van enkele berichten van voormalige klanten en ex-collega's en de visitekaartjes lijken te bevestigen dat u als taxichauffeur hebt gewerkt. Dit wordt niet onmiddellijk betwist. De reservering van uw vlucht tickets toont louter uw reis naar België aan, hetgeen niet betwist wordt. De twee uittreksels van het strafregister tonen enkel aan dat u een blanco strafblad heeft en geen strafbare feiten pleegde, hetgeen hier evenmin ter discussie staat.

In verband met de e-mail die het CGSV op 15 januari 2021 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS moet worden opgemerkt dat het hier gaat over enkele aanvullingen en verduidelijkingen van uw verklaringen die geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episo_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal een appreciatiefout heeft gemaakt en het “*administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*” heeft geschonden.

Na een theoretische toelichting van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen geeft verzoeker aan in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus te vragen en gaat hij in op zijn individuele vluchtmotieven. Verzoeker benadrukt eerst dat verwerende partij niet in twijfel trekt dat hij als taxichauffeur werkte in El Salvador en dat hij in een kolonie woonde die in handen is van MS13. Verzoeker gaat eerst in op de algemene situatie in El Salvador en stelt, met verwijzing naar een rapport van de FOD Buitenlandse Zaken en het hoge percentage Salvadoranen dat in 2018 een internationale beschermingsstatus toegekend kreeg door het CGVS, dat de situatie in El Salvador heel gevaarlijk is en dat er daarom een breed voordeel van de twijfel moet worden toegepast. Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting betreffende het voordeel van de twijfel.

Vervolgens betoogt verzoeker dat uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hem en citeert hij uit de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 en de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016. Verzoeker stelt twee risicoprofielen te verenigen; met name “*personen in beroepsgroepen of posities die vatbaar zijn voor afpersing, met inbegrip van personen die*

taxichauffeur zijn" en "personen die door een bende worden beschouwd als strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag". Verzoeker betwist dat zijn profiel als taxichauffeur op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen en herhaalt dat het feit dat hij een taxichauffeur was niet in twijfel wordt gebracht door het CGVS en dat hij met betrekking tot dit profiel heeft doen blijken van een concrete vrees, nu hij voor de benedeleden ritjes moest doen. Hij meent dat hij een verhoogd risicoprofiel heeft en dat de commissaris-generaal niet verder komt dan verwijten van oppervlakkige tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijke verklaringen, maar geen fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid kan aantonen. Hij stelt in elk geval te volharden in zijn verklaringen en meent dat zijn "hoedanigheid van risicoprofiel" ook daadwerkelijk correspondeert met de door hem aangehaalde feiten en neergelegde informatie en dat er aldus duidelijk sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Daarnaast meent verzoeker als vluchteling te moeten worden erkend omdat hij uit een *colonia* komt die gecontroleerd wordt door een bende – *in casu* de bende MS -, en hij zal worden beschouwd als behorend tot de sociale groep van de terugkeerders uit het buitenland. Verzoeker stelt meerdere cumulatieve elementen te verenigen, die een verhoogd risicoprofiel in zijn hoofde aantonen, en dat hij dus niet "louter en alleen" problemen zou hebben bij terugkeer omdat hij in het buitenland heeft verbleven; en wijst erop dat verwerende partij toegeeft dat er geen systematische opvolging is van terugkeerders. Verzoeker benadrukt dat hij als taxichauffeur al het doelwit was van de bende MS, haalt de voormelde richtlijnen van UNHCR van maart 2016 aan en citeert uit COI Focus "Salvador. Retour au pays après une episode migratoire" van 17 december 2020. Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar en citeert uit het rapport "Deported to Danger" van Human Rights Watch van februari 2020. Hij betoogt dat hij als terugkeerder die al problemen ondervond met leden van de bende MS tot een bepaalde sociale groep behoort die een zeer reëel risico op vervolging loopt in El Salvador. Het lijdt volgens hem geen twijfel dat zijn situatie kan worden beschouwd als verband houdend met het Verdrag van Genève, op grond van zijn politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep. Verzoeker stelt enkel een risico op vervolging te moeten aantonen, gezien zijn hoog risicoprofiel, en citeert in dit kader uit het rapport van UNHCR "Principes directeurs sur la protection internationale".

Vervolgens betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn persoonlijke vluchtmotieven. Met betrekking tot zijn job als taxichauffeur argumenteert hij als volgt: "Verzoeker stopte inderdaad met werken op de taxibasis omdat er sprake was van oneerlijke concurrentie (o.a. door Uber) en omwille van de onveiligheidssituatie. Hij besloot met Uber te werken omdat hij geen andere keuze had. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert bracht zijn job voor Uber een "meer veiligheid", daar hij zijn klanten via het platform (of app') kon "selecteren": verzoeker heeft kunnen definiëren dat hij oudere personen wou verplaatsen, of personen die in bijzondere wijken wonen, alsook personen die een goeie "rate" (i.e. goeie cijfer of rang) op de app' hadden al gekregen van andere taxichauffeurs. De benedeleden van MS-13 gebruiken zulke platformen als Uber niet; ze gebruiken steeds hun eigen technieken, zoals verzoeker rechtstreeks op zijn telefoon bellen (ze waren al in het bezit van zijn telefoonnummer dankzij zijn vorige job als taxichauffeur) of door kinderen te sturen naar verzoekers wagen en hun bericht te leveren via deze kinderen. Die kinderen rapporteerden bijvoorbeeld dat verzoeker de benedeleden moest gaan halen op een specifieke plaats op een bepaald tijdstip. Verzoeker moest bijvoorbeeld naar de gevaarlijke wijk « Comunidad Las Margaritas » gaan om de benedeleden op te halen. Verzoeker mocht zijn telefoonnummer niet veranderen; zou hij dat doen en zouden de benedeleden dat constateren, dan zou hij in een zeer gevaarlijke situatie gebracht worden."

Met betrekking tot de gunsten die hij MS13 moest verlenen, voert verzoeker het volgende aan: "Eerst wenst verzoeker verklaringen toe te voegen in verband met de ritjes die hij moest doen voor de benedeleden. Hij dacht dat zijn verklaringen tijdens het gehoor "voor zichzelf spraken" en dat hij expliciet genoeg was geweest; hij kan wel hierover veel details geven. Verzoeker moest de benedeleden vervoeren tot een bepaalde plaats. Hij werd de weg aangeduid tijdens het ritje. Eens dat zij ter plaatse waren aangekomen mocht verzoeker niet in de spiegel van de auto kijken. Hij mocht dus niet naar achter kijken. Er bleef altijd een bendelid op de achterbank van de auto zitten, met een wapen in de hand; deze persoon maakte zeker dat verzoeker niet weg zou rijden. Verzoeker mocht ook geen vragen stellen. Hij moest blijven zitten en klaar zijn om weg te rijden wanneer hij het signaal daarvoor zou krijgen. Hij droeg geen blindhoek want de benedeleden wouden zeker maken dat hij klaar zou zijn om zo snel mogelijk weg te rijden. Hoewel verzoeker niet naar achter mocht kijken, kon hij wel veel zien. Sommige gebeurtenissen gebeurden vlak voor zijn ogen. Hij zag hoe die bende MS-13 koud en gewetenloos handelt. Bijvoorbeeld, een "incident" gebeurde tijdens juni 2019. Het was 's avonds (ongeveer 6 uur) en verzoeker moest de benedeleden gaan ophalen in Las Margaritas. Ze namen

boulevard Diego De Holguin (de boulevard die bijna de hele stad doorsteekt) richting Lourdes, en stopten de auto meerdere kilometers verder, in een onbekende wijk voor verzoeker. Hij moest daar stoppen. Het was naast een magazijn. Een man zat buiten, dicht bij het magazijn. Twee bendeleden stapten uit de auto, zeiden aan verzoeker dat hij stil moest blijven (het derde bendelid bleef in de auto), ze liepen rustig naar die man toe, zaten naast hem, zetten een pistool tegen zijn hoofd, en schoten. De bendeleden hebben op klaarlichte dag gehandeld, voor de ogen van verzoeker (de scène speelde zich af voor de auto), maar ook voor de ogen van andere mensen. Die mensen begonnen te lopen blijkbaar om dekking te zoeken. De bendeleden kwamen dan terug naar de auto en bevelen verzoeker de auto te starten. Andere schoten werden gehoord, maar de bendeleden waren snel in de auto en weg met verzoeker. Dan moest verzoeker de betrokkenen "aan de ingang" van Santa Tecla afzetten. Bovendien wenst verzoeker te verduidelijken dat hoewel hij het gezicht van de bendeleden niet kon zien (i.e. hij mocht niet rechtstreeks naar hen kijken), kon hij wel elk bendelid herkennen gewoon door hun stem en manier van praten, tatoeages, littekens,... Ze droegen ook geen kap, zodat hun gezicht wel zichtbaar was (bijvoorbeeld wanneer hij de auto parkeerde en op de bendeleden moest wachten, en dat de "incidenten" voor zijn ogen gebeurden). Ten tweede is verzoeker zeker dat het over bendeleden van MS-13 ging wanneer hij die bendeleden moest vervoeren. Hij weet het omwille van hun gedrag en ook omwille van het feit dat ze in "marginale" wijken "opereerden". Wat de andere klanten van verzoeker betreft (zoals oude dames bijvoorbeeld) veronderstelt verzoeker dat het soms ging over personen die banden hebben met bendeleden. Hij nam de beslissing die mensen ook te vervoeren want dat was deel van zijn job: zou hij al die ritjes weigeren omdat er een link met een bendelid mogelijks bestaat, dan zou hij gewoon zijn job niet meer oefenen. Voor die ritjes was hij wel betaald. Voor de ritjes die hij deed voor de bendeleden zichzelf, daarentegen, was hij niet betaald. Ten derde, in verband met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingzaken, wenst verzoeker toe te voegen dat hij het kort moest houden. Hij heeft dus inderdaad een kort versie van zijn problemen bij de DVZ gegeven, maar dat moet verwerende partij niet verhinderen om een zorgvuldige en objectieve analyse van de zaak van verzoeker te doen. Tevens maakt verwerende partij een subjectieve lezing van de verklaringen van verzoeker bij de DVZ, die toch heeft verklaard dat hij gunsten voor de bende MS-13 moest doen en dat de bendeleden zijn telefoonnummer hadden. Dat is toch wel een kort samenvatting van zijn problemen in El Salvador. Hetzelfde geldt voor wat betreft verzoekers klacht bij de politie in El Salvador. Verzoeker verklaart dat de politie ter plaatse heel vertrouwd is met dergelijke zaken; ze neemt niet langer de moeite om het hele verhaal te luisteren en op te schrijven. Verzoeker kon dus niet zijn heel verhaal uitleggen in zijn klacht."

Met betrekking tot het incident in oktober 2019, voert verzoeker aan: "Er moet worden opgemerkt dat er geen tegenstrijdigheden bestaan in verzoekers verklaringen, in tegenstelling tot wat verwerende partij wil laten denken. Verzoeker is altijd coherent gebleven wanneer hij het over het incident begin oktober 2019 had. Wanneer hij bij de politie in El Salvador verklaarde dat er 3 bendeleden waren, had hij het over de 3 personen die binnen zijn huis kwamen. Er waren wel in totaal 5 bendeleden die voor de deur stonden. Ook wanneer hij uitleg gaf over de manier waarop de bendeleden hem toen hebben bedreigd, is hij coherent gebleven. Verwerende partij heeft blijkbaar niet begrepen dat de verklaringen die verzoeker hierover heeft afgelegd, aanvullend waren. Bij het CGVS heeft verzoeker verklaard dat er 5 bendeleden op zijn deur klopten, dat er 3 van hen naar binnen raakten en dat ze verzoeker en duw gaven en hem bedreigden. Ze wouden dat verzoeker hen ergens zou vervoeren, maar verzoeker had een excuus gegeven dat hij ze niet kon vervoeren die dag, omwille van een technisch defect aan de auto van zijn moeder. Ze begonnen agressiever te worden en ze plaatsten verzoeker in een positie om hem een genadeschot te geven. Bij de politie heeft verzoeker verklaard dat er dan op dat moment een ander lid naar binnen is gekomen en dat hij zei dat ze weg moesten. Bijgevolg heeft een lid een wapen gericht op verzoeker en heeft hij verzoeker een klootzak genoemd en bedreigd om te zeggen dat ze hem zouden vermoorden als hij volgende keer nog eens weigerde. Daarnaast wenst verzoeker een element verduidelijken, te weten de datum van het incident in kwestie. Verzoeker heeft blijkbaar een vergissing gemaakt in de dag (vrijdag) waarop het incident gebeurde, want hij is er zeker van dat dat incident op 5 oktober gebeurde. Op 5 oktober (zaterdag) had dus verzoeker beslist niet te werken. Hij had geen officieel werk sinds zijn verkeersongeval (eind juli 2019-begin augustus 2019), maar was steeds bezig ritjes te doen voor sommige mensen, en dat gebeurde elk dag van de week ook tijdens het weekend; dat liet hem toe om nog een beetje geld te maken. Voor deze ritjes gebruikte verzoeker de wagen van zijn moeder. Daarom spreekt verzoeker nog over "zijn werk" tijdens die periode; dat was geen officieel werk, maar dat was wel werk omdat hij daarmee geld verdiende. Hij was daarmee bezig bijna tot het einde van zijn verblijf in El Salvador. Dus, op 5 oktober 2019, besloot verzoeker niet te "werken". Hij was depressief en wou gewoon niet naar buiten. Hij had zijn telefoon uitgezet. Hij had geen keuze maar de auto van zijn moeder voor het huis te laten (of niet te ver van de zicht van het huis). Dat is begrijpelijk op basis van het gebrek aan parkeerruimte op straat en ook op basis van de

criminaliteit. Niemand laat zijn wagen buiten zicht in de wijk waar verzoeker en zijn moeder woonden. Bovendien, hoewel het incident van oktober 2019 de "trigger" van verzoekers beslissing om het land te verlaten niet vormt, is het geen reden om het belang (en het gevaarlijke karakter) van dat incident niet in acht te nemen. Dat incident is de bevestiging dat verzoeker niet langer kon weerstaan tegen de bende MS-13 en dat zijn leef echt in gevaar was. Ook had verzoeker niet de keuze om zijn vliegticket te kopen en onmiddellijk te reizen naar Spanje. In El Salvador moeten de vliegtickets lang op voorhand worden gekocht, omwille van hun zeer hoge prijzen. Toen hij zijn ticket aankocht wist al verzoeker dat zijn leven in groot gevaar was; het incident dd. 5 oktober 2019 was er een (nieuw) bevestiging van. Ten einde wenst verzoeker nog onderstrepen dat hij erg depressief was geworden (de situatie was echt moeilijk voor hem geworden en hij kon er niet meer tegen). Op 5 oktober, toen de bendeleden op zijn deur klopten, wou hij niet naar buiten. Hij dacht dat een technisch defect van de wagen een goed excuus was. Hij wist ook niet wat de beste reactie op deze mensen was: als hij weigerde, kon hij sterven, maar als hij nog één keer met hen meeging, kon hij ook sterven. Elke keer, tijdens deze ritjes met hen wist hij niet of hij levend thuis zou komen... Verwerende partij maakt hier een subjectieve lezing van de situatie, maar de reactie van verzoeker is totaal begrijpelijk gezien de context en de gevaarlijkheid van de zaak."

Betreffende het bezoek van de bendeleden aan zijn moeder, voert verzoeker het volgende aan: *"Verzoeker is in de war met betrekking tot de specifieke datums van de gebeurtenissen, het spijt hem. Op basis van wat hierboven werd uitgelegd, en op basis van de getuigenissen van verzoekers nicht en tante kan hij wel bevestigen en vaststellen dat hij op 5 oktober 2019 werd bedreigd (zie punt c) supra) en dat op 6 oktober de bendeleden naar zijn moeder zijn gegaan op zoek naar haar zoon. Verzoeker heeft onlangs nieuws verkregen van zijn tante - die bij zijn moeder woont. Ze legt uit dat de bendeleden steeds en heel vaak voor het huis van verzoekers moeder langskomen. Dat is één van hun methodes: ze blijven "controleren" en houden een oog op wat er daar gebeurt. Verzoekers tante legt uit dat de bendeleden vaak in groep wandelen voor het huis. Ze herkent vaak dezelfde bendeleden. Op 21 april 2021 heeft verzoeker een telefoontje met zijn moeder gehad: ze zij dat de bendeleden van MS-13 haar hebben bedreigd en nog achter verzoeker zochten (stuk 12). Ze zeiden dat ze hem zullen doden als hij terugkomt."*

Voor wat betreft zijn verblijf in kolonie Mercedes, stelt verzoeker:

"Verzoeker moest onderduiken voor zijn vertrek uit het land. Hij had daarvoor niet veel mogelijkheden - en het land is klein dus hij beschikte ook niet over veel andere kansen. Hij besloot dus bij een vriend te gaan, in een ander wijk (Mercedes). In tegenstelling tot verwerende partij beweert was dat meer veilig voor verzoeker: eerst zou hij verborgen blijven; hij zou niet meer of het minst mogelijk naar buiten gaan voor zijn vertrek. Bovendien, door zich te verbergen in een andere wijk minimiseert verzoeker de kansen om "opgepakt" door de bendeleden te worden. De reden is eenvoudig: het zijn meestal de bendeleden van MS-13 uit zijn wijk die hem kunnen herkennen. Het zal wel een beetje tijd nemen voordat de andere bendeleden van de andere wijken op de hoogte gebracht worden van de onderduiking van verzoeker, en dat geeft (gaf) hem tijd om te kunnen vertrekken."

Aangaande het feit dat hij geen bescherming zocht bij de lokale autoriteiten, voert verzoeker aan:

"De lokale autoriteiten kunnen zeker niet helpen bij zulke zaken. Verzoeker wist dat al. Hij weet dat meeste politieagenten hulpeloos blijven -die vormen ook een doelwit van de bendeleden. En andere politieagenten zijn corrupt en werken met de bendes zelf (stuk 6, pg. 12). Op het feit dat de Salvadoraanse Staat niet in staat is om een effectieve bescherming te leveren aan de onderdanen van haar land, zie ook stuk 9 en infra punt 2.1.5."

Verzoeker besluit dit onderdeel als volgt: *"In conclusie is de redenering van verwerende partij duidelijk gebaseerd op gebrekkige argumenten. Verwerende partij heeft ervoor gekozen om haar motivering te baseren op vermeende tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker - zonder echter te kunnen overtuigen. Verzoekende partij heeft coherente en plausibele verklaringen afgelegd die totaal overeenkomen, ook met de algemene informatie uit objectieve verslagen. Verzoeker heeft ook documenten verzamelen om zijn relaas te steunen en heeft duidelijk zijn plicht van medewerking nageleefd. Hij wenst de nadruk te leggen op een element die de getuigenissen van zijn nicht en tante betreffen: in de bestreden beslissing (pg. 5) wordt beweert dat verzoekers nicht en tante over een incident schrijven (een mislukte moordpoging) waarover verzoeker niet gesproken zou hebben tijdens zijn asielpcedure. Verzoekende partij leest nergens, in de getuigenissen van de twee betrokkenen, dat er over een mislukte moordpoging wordt gesproken. Verwerende partij heeft een eigen interpretatie van de verklaringen van de betrokkenen gemaakt en blijkbaar ook een foute vertaling. In de getuigenis van verzoekers nicht wordt gezegd dat "(...) en una ocasion lo persiguieron para matarlo" (stuk 10 ; vrije vertaling : "(...) zodra ze hem achtervolgden om hem te doden"). Dat moet niet letterlijk verstaan worden."*

Ze wou daarmee zeggen dat verzoeker problemen en vervolgd was door de bende MS-13. Zelfs indien men zou aannemen dat de verklaringen van verzoekende partij vaag en weinig coherent zijn, quod non, en tevens niet worden gestaafd door bewijsstukken, quod non, dan nog moeten deze verklaringen in samenhang gelezen worden met het principe van het voordeel van de twijfel, en aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador (infra)."

Verzoeker herhaalt te voldoen aan alle voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, en geeft opnieuw de theoretische uiteenzetting omtrent het voordeel van de twijfel en de situatie in El Salvador. Hij voegt toe dat er een evenwicht tot stand dient te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming, en verwijst naar verschillende arresten van de Raad. Verzoeker voert hier ook nog aan toe dat het objectieve risico dient te domineren boven verklaringen die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten.

Verzoeker besluit met betrekking tot de vluchtelingenstatus: *"Hij vreest, als hij naar zijn land van herkomst moet terugkeren, vervolgd te worden : ontvoerd, mishandeld of gedood te worden door de bende MS-13. Deze vrees is gegrond aangezien zijn coherente en plausibele verklaringen, aangezien de documenten die ook werden neergelegd en aangezien de veiligheidssituatie in El Salvador voor mensen met dezelfde profiel als die van verzoeker; Die vervolgingen zijn wegens het feit dat verzoeker tot een specifieke sociale groep behoort: de sociale groep van "taxichauffeurs", de sociale groep van "tegenstanders van de bende" en de sociale groep van terugkeerders uit het buitenland."*

Verzoeker stelt vervolgens dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is om haar burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes. Om dit te staven citeert verzoeker de COI Focussen betreffende de veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 en 15 juli 2019 en de UNHCR "Eligibility Guidelines".

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij betoogt dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt. Hij betoogt verder dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met de aard van het geweld als dusdanig in El Salvador. Hij meent dat uit voormelde COI Focus van 15 juli 2019 duidelijk blijkt dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is. Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld, aldus verzoeker. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering van de commissaris-generaal volgens hem gebrekkig en lacunair. Meerdere elementen verhogen de risico's in zijn hoofd, zo vervolgt verzoeker, die er andermaal op wijst dat hij in een kolonie woont die gecontroleerd wordt door de bende MS, dat hij taxichauffeur was, dat hij wordt beschouwd als een persoon die strijdig met de regels of zich verzet tegen het gezag van de bende, en dat hij bij terugkeer naar El Salvador zal beschouwd worden als een *"terugkeerder uit Europa"*, wat zijn situatie zal verergeren aangezien gewapende bendes hieruit afleiden dat mensen geld hebben.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing. Hij betoogt dat de commissaris-generaal zijn relaas onvoldoende heeft geanalyseerd. Bovendien heeft de commissaris-generaal er volgens hem de voorkeur aan gegeven zich te beperken tot argumenten die gebaseerd zijn op vermeende tegenstrijdigheden of incoherente verklaringen, zonder uiteindelijk in te gaan op de inhoud van die verklaringen. Verzoeker wijst er ook nogmaals op dat hij nieuws kreeg van zijn tante dat de bendeleden heel vaak passeren voor de deur van haar huis.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing ;
2. Pro deo aanstelling ;
3. Laatste update van de veiligheidssituatie in El Salvador, door de Federale overheidsdienst Buitenlandse zaken;
4. Document *"asile et preuve: de la suspicion à la conviction"* »;
5. UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from El Salvador;
6. COI Focus, Salvador : situation sécuritaire, 12.10.2020;
7. COI Focus, Salvador : retour au pays après un épisode migratoire, 17.12.2020;
8. Artikel « *Deported to Danger* », 05.02.2020;

9. COI Focus, Salvador : situation sécuritaire, 15.07.2019;
10. Getuigenis van verzoekers nicht, al neergelegd bij het CGVS;
11. Rapport UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale, 08.07.2008.

3. Nieuwe elementen

Verzoekende partij legt een aanvullende nota dd. 8 juli 2021 neer waaraan twee audiobestanden met transcriptie en vertaling en een printscreen van de Whatsapp-chat zijn toegevoegd waarin hij deze audiobestanden heeft ontvangen. De audiobestanden betreffen verklaringen van zijn tante, B.P., over problemen met bendes die zij en de moeder van verzoeker nog gekend hebben, alsook de bedreigingen van bendeleden ten aanzien van verzoeker.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoekers vluchtmotieven kunnen worden samengevat als volgt. Volgens zijn verklaringen woont verzoeker in Colonia Santa Monica in Santa Tecla en werkt hij als taxichauffeur voor een vaste taxistandplaats. Verzoeker moet sinds 2018 verplicht ritjes uitvoeren voor bendeleden van MS. In 2019 begint verzoeker als zelfstandig taxichauffeur te werken. Hij voert onder andere ritten uit via het platform Uber. Vanaf maart 2019 wordt verzoeker opnieuw verplicht om voor MS te rijden. Hij is hierdoor verschillende keren getuige van door de bende uitgevoerde misdaden. In augustus 2019 kreeg verzoeker een auto-ongeval en kon hij niet meer werken als chauffeur. Hij reed wel nog enkele ritten met de bestelwagen van zijn moeder. Op 5 september 2019 koopt verzoeker de vliegtickets naar Spanje. Op 5 oktober 2019 kloppen er een aantal bendeleden aan bij verzoeker. Ze willen dat hij voor hen een rit uitvoert, maar verzoeker weigert. Verzoeker wordt hierop door de bendeleden mishandeld en bedreigd. Uiteindelijk vertrekken de bendeleden maar ze zeggen nog aan verzoeker dat hij nog weet wat hem te wachten staat. Verzoeker duikt de dag erna onder in Colonia Mercedes bij een vriend. Dezelfde dag delen MS leden aan de moeder van verzoeker mee dat ze verzoeker willen doden. Op 7 oktober 2019 doet verzoeker aangifte bij de politie. Verzoeker verlaat El Salvador op 11 oktober 2019. Hij verblijft twee weken in Spanje waarna hij doorreist naar België, waar hij op 4 november 2019 zijn verzoek om internationale bescherming doet.

5.3. Verzoeker legt zijn originele paspoort en identiteitskaart voor. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die verwerende partij verder ook niet betwist, voldoende aantoon. Het vonnis van de echtscheiding kan verzoekers burgerlijke staat aantonen, hetgeen evenmin een betwist element vormt. De blanco strafbladen kunnen aantonen dat verzoeker geen strafbare feiten

heeft gepleegd en de factuur van verzoekers vliegtuigticket naar Spanje staft enkel zijn reisweg. Dit zijn evenmin elementen die betwist worden in de bestreden beslissing.

De gesprekken via sociale media, en de foto's van de auto en het visitekaartje van verzoeker kunnen aantonen dat hij werkzaam was als taxichauffeur, maar hieruit kan als dusdanig niet blijken dat hij hierdoor problemen met de bende MS zou hebben gekend. De politieaangifte bevat een weergave van verzoekers verklaringen, maar geen informatie waaruit kan blijken dat onderzoek is gevoerd naar de klacht zodat dit document niet kan volstaan om de erin aangehaalde feiten als aangetoond te beschouwen. De beëdigde verklaringen van de tante en de nicht van verzoeker hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter en werden door de familie van verzoeker opgemaakt om zijn verzoek om internationale bescherming te onderbouwen (notities PO, p. 13). Zij kunnen dan ook niet aangenomen worden als een objectieve bevestiging van verzoekers problemen.

De bij aanvullende nota door verzoeker neergelegde audiobestanden zijn ingesproken door de tante van verzoeker en kunnen bijgevolg geen onafhankelijke bevestiging van verzoekers problemen vormen. De printscreen van Whatsapp kan enkel aantonen dat verzoeker deze bestanden toegezonden kreeg via Whatsapp, hetgeen niet wordt betwist.

De Raad stelt vast dat verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door hem neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een geponde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. Daargelaten de vraag of de door verzoeker voorgehouden problemen met de bende MS verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden van de vluchtelingendefinitie, komt de Raad, na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en alle door partijen bijgebrachte stukken, tot de vaststelling dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de bendeleden van MS niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Zo stelt de Raad met betrekking tot de verplichte ritten die verzoeker verklaart te hebben moeten uitvoeren voor de bende MS het volgende vast. Verzoeker verklaart dat hij in 2018 gedurende één jaar voor een informeel taxibedrijf werkte (notities PO, p. 7) en dat hij tijdens deze job door bendeleden telefonisch werd gecontacteerd en gevaarlijke ritten voor hen moest uitvoeren (notities PO, p. 14). Begin 2019 begon verzoeker te werken als zelfstandig taxichauffeur (notities PO, p. 7). De bendeleden contacteerden verzoeker nog steeds om voor hen ritten te doen (notities PO, p. 14). Verzoeker beschrijft een aantal ritten die eerder onschuldig blijken: het vervoeren van bijvoorbeeld tortillas, oude vrouwtjes, of bendeleden die met hun vrouw gingen shoppen. Verzoeker stelt dat hij deze ritjes niet kon weigeren maar omschrijft deze situatie ook als "*vrij normaal*" (notities PO, p. 15). Nadien veranderden de ritten en moest verzoeker ook 's nachts rijden en stelt hij dat hij in feite van zijn vrijheid werd beroofd, aangezien er dan een gewapend persoon achter hem plaats nam in zijn wagen.

Volgens zijn verklaringen zijn de gevaarlijke ritten die hij voor de bende MS moest doen de eigenlijke aanleiding voor zijn vertrek uit El Salvador. Dit verplichte werk voor de bende was voor verzoeker de aanleiding om op 5 september 2019 de vliegtuigtickets te kopen om El Salvador te verlaten. Verzoeker verklaart dat hij 's nachts bendeleden moest vervoeren, en dat hij in feite van zijn vrijheid werd beroofd, aangezien er dan een gewapend persoon achter hem plaats nam in zijn wagen. Verzoeker verklaart met de dood te zijn bedreigd indien hij deze ritten niet zou uitvoeren en beschrijft dat hij onder andere getuige was van kogelgevechten (notities PO, p. 15), en dus eigenlijk het vervoer moest doen voor de acties van de bende. De Raad stelt vast dat verzoeker niet coherent is over de periode waarin de gevaarlijke ritten begonnen. Verzoeker verklaart eerst dat deze risicovolle ritten al begonnen toen hij nog op de basis werkte: "*Toen ik nog op de basis werkte heb ik hen een aantal keren moeten vervoeren, dat waren heel gevaarlijke ritten, ik wist niet of ik nog zou terugkeren. Ik voelde mij als het ware van mijn vrijheid beroofd*" (notities PO, p. 14). Nadien verklaart verzoeker echter dat hij pas vanaf maart 2019 gevaarlijke ritten moest doen. Voordien waren de ritten onschuldiger, en betroffen ze het vervoer van de familieleden van bendeleden of etenswaren, of het vervoeren van een bendelid naar het stadscentrum. Verzoeker stelt dat hij deze ritjes niet kon weigeren maar omschrijft deze situatie ook als "*vrij normaal*" (notities PO, p. 15-16). Aangezien verzoeker sinds begin 2019 als zelfstandige

taxichauffeur werkte en niet meer op de taxistandplaats (notities PO, p. 7), klopt het dus chronologisch gezien niet dat hij vanop de basis ook reeds gevaarlijke ritten moest uitvoeren. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij tweemaal in juni 2019 was moeten wegvlugten van kogelgevechten: éénmaal in Lourdes en éénmaal in een rurale zone, beide keren 's morgens (notities PO, p. 17-18). In het verzoekschrift haalt verzoeker dan plots een ander incident in juni 2019 aan, waarbij ook een vuurgevecht ontstond: *“Andere schoten werden gehoord, maar de bendeleden waren snel in de auto en weg met verzoeker.”* Dit vuurgevecht vond echter 's avonds plaats, rond 18h, en in de wijk Las Margaritas (verzoekschrift, p. 13). De verklaringen van verzoeker over de vuurgevechten die hij zou hebben ontlopen zijn dus niet coherent, aangezien hij op het CGVS vermeldde dat dit tweemaal gebeurde maar in het verzoekschrift plots nog een ander, derde, incident aanhaalt waarvan het niet duidelijk is waarom hij het niet op het CGVS vermeldde, en al zeker niet omdat het een zeer ingrijpend incident betreft waarbij een man voor de ogen van verzoeker werd geëxecuteerd.

Betreffende de onschuldigere ritten die verzoeker moest doen, bijvoorbeeld het vervoer van oude vrouwtjes en etenswaren, blijkt uit zijn verklaringen dat hij enkel veronderstelde dat dit familie van bendeleden betrof, daar hij ze moest gaan ophalen in de wijk Las Margaritas en dit een volgens verzoeker marginale wijk betreft (notities PO, p. 16). Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij – wanneer het geen bendeleden zelf betrof – voor de andere ritten *veronderstelde* dat het familieleden van bendeleden waren.

In de bestreden beslissing wordt er wat betreft verzoekers bewering dat hij verplicht moest werken voor de bende MS nog terecht opgemerkt dat hij deze feiten niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken of in zijn politieaangifte: *“Hierbij moet bovendien opgemerkt worden dat uit uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) evenmin blijkt dat u ooit gunsten uitvoerde voor de bende MS-13. Daar verklaarde u dat de bende uw telefoonnummer achterhaalde, u hierop gunsten vroeg die u weigerde, waarop ze dreigden u te doden (Zie vragenlijst CGVS, punt 3.5). Dat u toen geen gewag maakte van de gunsten die u reeds gedurende uw twee jaar durende loopbaan als taxichauffeur voor de bende moest uitvoeren, doet wederom twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook in uw verklaring aan de politie in El Salvador komt niet naar voren dat u ritjes moest uitvoeren voor de bendeleden zelf. U haalt er immers enkel aan dat u familieleden van de bendeleden moest vervoeren (document 3). Dat u toen niet heeft vermeld dat u ook de bendeleden zelf moest vervoeren en daarbij zelfs onder schot gehouden werd of getuige was van een schietpartij, is erg vreemd (CGVS, p. 15). Dat u noch bij uw aangifte, noch bij uw verklaring bij de DVZ aanhaalde dat u ook ritjes voor de bendeleden zelf uitvoerde, maakt dat de geloofwaardigheid van uw verklaring hieromtrent wederom een deuk krijgt.”* Waar verzoeker aanvoert dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een korte versie van zijn problemen gaf, kan dit niet verklaren waarom hij de jarenlange dienst voor de bendes niet vermeldde, aangezien dit de eigenlijke aanleiding was voor zijn vertrek uit El Salvador. Dat verwerende partij een subjectieve lezing maakt van de verklaringen van verzoeker kan door de Raad niet gevolgd worden, aangezien verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel vermeldde dat hij weigerde om voor de bende te werken, en niet dat hij wel jarenlange ritten voor bendeleden uitvoerde. Verzoeker verklaarde aan het begin van het onderhoud op het CGVS overigens dat hij niet alle details kon vertellen bij Dienst Vreemdelingenzaken, maar wel alle redenen waarom hij in gevaar was in zijn land en waarom hij naar België was gekomen (notities PO, p. 3). Dat hij ook bij de Salvadoraanse politie niet de tijd kreeg om alles te vertellen, staft verzoeker evenmin en kan ook niet verklaren waarom de kern van verzoekers redenen voor het vertrek uit Salvador, met name de gevaarlijke ritten die hij voor de bende moest doen, noch het pas in het verzoekschrift vermelde incident in juni 2019 waarbij een man voor zijn ogen werd doodgeschoten door de bendeleden, niet in de aangifte vermeld staan, zeker nu hij pas enkele dagen voor zijn vertrek uit El Salvador aangifte deed. De Raad stelt overigens vast dat ook in de beëdigde verklaring van de nicht van verzoeker enkel melding wordt gemaakt van ritten die verzoeker zou hebben uitgevoerd voor de familieleden van MS-leden. Betreffende het vervoeren van bendeleden zelf, zegt zijn nicht wel dat dit gevraagd werd aan verzoeker maar dat hij dit heeft geweigerd (document 4, documentenmap in administratief dossier).

In verband met het incident op 5 oktober 2019, stelt de Raad het volgende vast. Verzoeker verklaart over het aantal bendeleden dat hem die dag belaagde: *“Ik denk dat ze met vijf waren, maar er zijn er maar drie binnen gekomen. (...) Plots is de ander binnengekomen. Hij zei we vertrekken (...)”* (notities PO, p. 15) en *“Ik heb er vijf gezien maar denk dat het er meer waren en er zijn er drie binnen gekomen.”* (notities PO, p. 20). In de klacht die verzoeker neerlegde bij de politie rept hij echter met geen woord over het feit dat er meer dan drie bendeleden zouden aanwezig zijn geweest bij het incident. Bij de beschrijving van de daders staat op het klachtenformulier enkel vermeld *“3 bendeleden van de bende*

Salvatrucha MS13” en in de beschrijving van de feiten staat geschreven: “*hij zag 3 benedeleden van de bende Salvatrucha MS13*”. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geargumenteed dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegt over het aantal benedeleden dat aanwezig was bij het incident. Waar verzoeker aanvoert dat hij het bij de politie enkel had over de drie benedeleden die binnenkwamen in zijn huis, en niet over de vijf die voor de deur stonden, kan dit niet volstaan als verklaring voor de vastgestelde incoherentie. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud immers duidelijk dat er een vierde bendelid ook het huis was binnengekomen (notities PO, p. 15) en herhaalt dit in het verzoekschrift (verzoekschrift, p. 13). Dat verzoeker maar drie benedeleden vermeldde in zijn aangifte bij de politie, terwijl er vier zijn huis zouden hebben betreden, doet *in casu* dus wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Ook over de rest van het incident stemmen de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet overeen met de politieaangifte. In de bestreden beslissing wordt hierover geschreven: “*Zo verklaart u op het CGVS dat u weigerde om hen te vervoeren met het excuus dat uw wagen een technisch defect had, waarop zij agressiever werden en ze u in een positie plaatsten om u een genadeschot te geven. Op dat moment kwam echter een ander bendelid binnen dat zei dat ze weg moesten, waarop ze vertrokken (CGVS, p. 15). Bij de politie in El Salvador verklaarde u dan weer dat een bendelid een wapen op u richtte, u een klootzak noemde omdat u hen niet wilde vervoeren, maar u daarbij meteen te kennen gaf dat ze u voor deze ene keer niet zouden vermoorden, maar dat wel zouden doen indien u hen nogmaals een dienst zou weigeren (document 3).*” Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat dit geen incoherente maar wel aanvullende verklaringen zijn, blijkt dit niet uit de lezing van de notities persoonlijk onderhoud en de politieaangifte. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker immers dat de benedeleden hem sowieso wilden doden omdat hij de rit die avond had geweigerd: “*Ze zeiden dat ze mij zouden doden (...) Ze zetten me in een positie alsof ze me een genadeschot wilden geven.(...) Plots is de ander binnengekomen. Hij zei we vertrekken, ik denk dat ze misschien een dringend transport elders gevonden hadden en voor ze weg gingen hebben ze nog tegen mij gezegd dat ik wist wat mij te wachten stond.*” (notities PO, p. 15). In de aangifte staat echter dat verzoeker verklaart dat de bende hem wilde doden als hij ooit nog opnieuw een rit zou weigeren: “*(...) en hield hem onder schot en zei tegen hem jij bent een klootzak omdat je ons dat plezierje niet wil doen, maar voor deze ene keer gaan we je niet vermoorden, maar als je ons nog een keer niet wilt vervoeren gaan we je vermoorden*”. De Raad ziet niet in hoe deze verschillende verklaringen met elkaar kunnen verenigd worden, aangezien uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij verklaart dat de benedeleden op het punt stonden hem te doden en in de aangifte bij de politie laat optekenen dat het bendelid zei dat hij hem zou doden indien hij nogmaals een rit zou weigeren. Betreffende het incident op 5 oktober 2019, merkt de Raad bijkomend op dat het minstens opmerkelijk is dat dit plaatsvond nadat verzoekers reeds de tickets voor zijn vertrek uit El Salvador had gekocht en minder dan een week voor zijn geplande vertrekdatum. In de bestreden beslissing wordt er nog terecht toegevoegd dat het gezien deze omstandigheden – hij had al beslist om het land te verlaten en wist dat de bendes hardhandig optreden tegen mensen die hun wensen niet inwilligen - opmerkelijk is dat verzoeker het aandurfde het verzoek van de bende voor een rit te weigeren: “*Ook het weigeren van het verzoek van de bende op 5 oktober 2019 is in dit opzicht erg opmerkelijk, daar u op dat moment reeds uw vliegtuigticket gekocht had voor een vlucht naar Spanje zes dagen nadien, en u aangaf dat er met de bende niet te onderhandelen viel. U stelde immers dat als je niet doet wat de benedeleden van jou vragen, je door hen zal worden vermoord (CGVS, p. 18). Dat u maandenlang de eisen van de benedeleden inwilligde, maar zes dagen voor uw vertrek naar het buitenland plots weigerde om hen nog te vervoeren, goed beseffend dat u daarmee uw eigen doodvonnis tekende, is weinig aannemelijk.*” Waar in het verzoekschrift als verklaring voor het gedrag van verzoeker wordt aangevoerd dat hij erg depressief was geworden, dacht dat een technisch defect van de wagen een goed excuus was, en het ook risicovol was voor hem om de opdracht te aanvaarden omdat hij tijdens het uitvoeren van de rit ook kon sterven, kan dit het risicovolle gedrag van verzoeker, die nog maar enkele dagen verwijderd was van zijn vertrek uit El Salvador, niet verklaren. Deze vaststellingen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Betreffende verzoekers bewering dat de benedeleden de dag na de inval hem bij zijn moeder zouden zijn gaan zoeken, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd: “*Gezien het incident van 5 oktober 2019 niet geloofwaardig geacht wordt, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring omtrent de benedeleden die naar u op zoek gingen aan het huis van uw moeder op 6 oktober 2019. Bovendien bevat uw verklaring hierover enkele incoherenties waardoor de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen verder wordt aangetast. Zo verklaarde u aanvankelijk bij de DVZ dat de benedeleden bij uw moeder binnenvielen enkele dagen nadat ze bij u waren maar dat u niet meer weet wanneer dat precies gebeurde (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat dit gebeurde de dag nadat ze bij u binnenvielen (CGVS, p. 13).*” Waar

verzoeker met betrekking tot zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat hij in de war was over de data, kan dit de incoherentie in zijn verklaringen niet vergoelijken, daar er wel verwacht kan worden van verzoeker dat hij duidelijke verklaringen kan afleggen over het feit of de benedeleden meteen de dag na de inval naar zijn moeder gingen, of slechts enkele dagen daarna. Bovendien vermeldt de door verzoeker neergelegde aangifte bij de politie duidelijk: “ (...) de aanklager vertelt verder dat hij op 6 oktober van dit jaar een telefoontje kreeg van zijn tante B. P. rond 22:00 's avonds, die hem zei dat de benedeleden van MS13 hem aan het zoeken waren om hem te vermoorden”. Dat verzoeker tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet zou herinneren wanneer de bende hem kwam zoeken, is dan ook een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker haalt nog in het verzoekschrift aan dat hij van zijn tante heeft vernomen dat de benedeleden het huis van de moeder van verzoeker in het oog houden en dat hij op 21 april 2021 telefonisch van zijn moeder vernam dat de benedeleden hem nog met de dood hebben bedreigd. In zoverre verzoeker dit tracht aan tonen door middel van de audiobestanden van een gesprek tussen verzoeker en zijn tante en bijbehorende transcriptie, kan de Raad slechts vaststellen dat de bewijswaarde hiervan uiterst gering is aangezien hieruit niet kan blijken wanneer dit gesprek heeft plaatsgevonden en hieruit geen enkele conclusie kan worden getrokken over het waarheidsgehalte van wat tijdens het gesprek werd gezegd, nu het gaat om een gesprek tussen verzoeker en iemand die hij al kent sinds hij twee jaar oud is zodat dit niet als een objectief element kan worden beschouwd en geen enkele garantie biedt dat de mededelingen van zijn gesprekspartner waarheidsgetrouw zijn. In het licht van het voorgaande kan de loutere telefonische mededeling van zijn tante dat de benedeleden twee of drie keer naar het huis kwamen en naar hem vroegen, zijn ongeloofwaardig bevonden relaas niet herstellen.

Aangaande de aangifte die verzoeker bij de politie deed op 7 oktober 2019 wordt er in de beslissing vastgesteld dat verzoeker deze enkel indiende om deze te gebruiken in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, en dat verzoeker met de aangifte geen daadwerkelijke poging heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen van de Salvadoraanse autoriteiten. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld stelt dat hij wist dat de lokale autoriteiten geen bescherming konden bieden bij zulke zaken, onder andere omdat de politie vaak met de benedeleden samenwerkt, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker hiermee de motieven in de bestreden beslissing niet weerlegt, maar eerder lijkt te bevestigen en niet verklaart waarom verzoeker, indien hij werkelijk van mening was dat hij geen bescherming zou krijgen van de politie en zich zou blootstellen aan het risico dat de bende op de hoogte zou worden gesteld van de klacht door de politie, alsnog een klacht indiende.

In de bestreden beslissing wordt nog opgemerkt dat de beëdigde verklaringen van de tante en niet van verzoeker nog vermelden dat verzoeker op een gegeven moment achtervolgd werd door de bende met de intentie om hem te doden (documenten 4 en 5 documentenmap, administratief dossier). Verzoeker heeft op geen enkel moment vermeld dat de benedeleden hem ooit zouden hebben achtervolgd, en deze incoherentie tussen de beëdigde verklaringen en de verklaringen van verzoeker doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem beweerde problemen met MS. Waar in het verzoekschrift ontkend wordt dat er in de getuigenissen gesproken wordt over een mislukte moordpoging en dat het een foute vertaling van de verklaring van de nicht van verzoeker betreft, stelt de Raad vast dat de verklaring van de nicht vermeldt: “*bovendien hebben ze hem een keer achtervolgd om hem te doden*” en de verklaring van de tante: “*hij weigerde en daarom wouden ze hem vermoorden, en ze hebben hem ook eens achtervolgd, en gelukkig hebben ze hem niet kunnen bereiken*” en dat er dus niet ontkend kan worden dat de verklaringen een achtervolgingsincident vermelden. Verzoeker geeft in het verzoekschrift nog een vrije vertaling van de verklaringen van de nicht en stelt dat de betreffende passage dient vertaald te worden als “*zodra ze hem achtervolgden om hem te doden*” en dat het achtervolgen niet letterlijk moet worden genomen, maar dat bedoeld werd dat verzoeker problemen kende met MS en door hen vervolgd werd. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat in hun verklaringen zowel de tante als de nicht een specifiek éénmalig incident van achtervolging aanhalen zodat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat zij hiermee meer algemeen vervolging door MS zouden bedoelen.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat *in casu* verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Op basis van voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij als taxichauffeur verplicht werd om gunsten te verlenen aan benedeleden, of om gevaarlijke ritten voor de bende uit te voeren, en evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij door bende MS met de dood wordt bedreigd omdat hij éénmaal een rit zou geweigerd hebben. Er kan dus evenmin worden aangenomen dat

verzoeker een risicoprofiel heeft op basis van het feit hij zich reeds verzet heeft tegen de regels en de autoriteit van een criminele bende, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd.

5.5. Het gegeven dat verzoeker in zijn land van herkomst werkzaam was als taxichauffeur wordt *in casu* niet betwist. In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift poneert, volstaat dit profiel op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke. Verzoeker verwijst in dit verband trouwens enkel naar de pogingen van bendeleden om hem in hun gelederen op te nemen, waaraan om de hierboven aangehaalde redenen evenwel geen geloof kan worden gehecht.

Het gegeven dat hij afkomstig is uit een *colonia* die gecontroleerd wordt door de bende MS volstaat niet om aannemelijk te maken dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt in zijn land van herkomst aangezien hieruit geen persoonsgerichte bedreiging van zijn leven of zijn vrijheid kan blijken.

Nu geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten noch aan de vrees die hij erdoor stelt te hebben, is de vraag of deze feiten vervolging uitmaken in vluchtelingenrechtelijke zin op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep *in casu* niet relevant. De verwijzing naar algemene informatie gevoegd bij het verzoekschrift en daarin beschreven risicoprofielen volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke. Aangezien verzoeker in gebreke blijft *in concreto* aannemelijk te maken dat hij in El Salvador wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève, is zijn betoog met betrekking tot het gebrek aan bescherming door de Salvadoraanse autoriteiten niet dienstig.

5.6. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn hoedanigheid als terugkeerder, dat gecumuleerd dient te worden met zijn risicoprofiel als taxichauffeur, wijst de Raad er opnieuw op dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dit moet op concrete wijze en in de individuele omstandigheden van verzoeker worden aangetoond.

Wat zijn hoedanigheid als terugkeerder betreft, stelt de Raad vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker werd bedreigd door de bende MS in El Salvador. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat hij zou worden gevisieerd door de bendes. Verzoeker maakt dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk op grond van het feit dat hij een verhoogd risico zou lopen als persoon die in het verleden problemen had met of bedreigd werd door bendeleden.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere beweerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met bende MS en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven.

5.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen wordt aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn beweerde problemen met bendeleden niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “highly targeted and individualized” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor

een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronde is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerdde problemen met de bende MS 13 niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. POLLET